

ELŐSZÓ HELYETT

Nem állíthatom, hogy elfogulatlan lennék, amikor íróasztalomnál e sorokat írom, hiszen a szerzőhöz legalább harminc éves ismeretség fűz. A szintén természettudományos érdeklődésű és végzettségű pedagógussal először akkor kerültem közelebbi kapcsolatba, amikor testvérhúgát, Etelkát, a friss diplomás tanítónőt iskolánkba, a Petőfibe szerződtettem. Néhány évvel később, a hetvenes évek elején Laci azzal keresett meg, hogy településünk öreg, szanálásra ítélt házait megpróbálná az utókor számára, legalább fényképeken keresztül megmenteni. Boldogan támogattam ötletét. Színes diaképeim egy olyan eltűnt világ építészeti emlékei elevenednek meg, amellyel napjaink fiataljai már talán csak szüleik, nagyszüleik elbeszéléseiből szerezhetnek tudomást. De Laci nemcsak a fényképezőgépét kattogtatta rendületlenül, hanem mindvégig módszeresen gyűjtötte az egyre gyarapodó múzeumunk számára a régmúlt, sokszor padlásokon porosodó, becses relikviáit. Közeli és távoli ismerőseit közben folyamatosan buzdította, hogy segítsenek helytörténeti gyűjteményünk anyagának további gyarapításában. Tudtam róla, hogy lelkes lokálpatrióta, s azt is, hogy ha már a fényképezőgépével nem tud, mert már nincs mit, a régi Albertfalváról rögzíteni, akkor majd tollával próbálja felidézni elfeledett korok történéseit, megidézni a múlt ködébe vesző idők hangulatát. A község első telepeseinek leszármazottjaként családjától, rokonaitól, barátaitól hallott történeteit több mint húsz éve írja és jelenteti meg, elsősorban az *Albertfalvi Egyházközségi Levél*, valamint részben a *Képmás* magazin hasábjain. Valahol bizonyára igencsak rokonlelkek lehetünk, hisz nyugdíjas pedagógusokként, volt iskolavezetőként, ahogy nekem a múzeum, neki az írás lett az élete. Most megjelenő könyve nem helytörténet, hiszen néhány igen kitűnő hiánypótló munka az elmúlt években már megjelent

Albertfalváról, gondolok elsősorban Dr. Hoffmann Pál: Házhelyek Promontóriumnál, vagy Halabuk József: Albertfalva címmel megjelent dolgozataira.

Mindig örömmel olvasom Laci barátom írásait, és most jó szívvel vállaltam, hogy néhány sorral ajánljam a kedves olvasónak legújabb, *Albertfalvi történetek* című könyvét. Különösen azoknak javaslom kis színeseit, tárcáit, visszaemlékezéseit, akik koruknál fogva már nem emlékezhetnek a legtöbbször le sem jegyzett, csak szájról szájra terjedő, elfeledett, bizony gyakran már legendaszám-
ba menő elbeszéléseire. Írásainak valamennyi szereplője, legyen asztalos, pap vagy muzsikus, mind küzdő, keményen dolgozó, hús-vér ember, akinek napról napra meg kell küzdeni a mindennapi megélhetésért, fennmaradásért, nemritkán igen erős politikai ellenszélben. A *Világraszóló panama Albertfalván*, az *Éjszakai exhumálás Albertfalván*, valamint az *Árvizek Albertfalván* című tárcái számomra is az újdonság, sőt a meglepetés erejével hatottak. Érdekes, olvasmányos, sodró lendületű dokumentumainak megjelenését törzsolvásói már várják, s ha az évente négy alkalommal megjelenő *Egyházközségi Levél* akár csak egyik számából is valamiért kimarad írása, már nem győz ismerőseinél magyarázkodni. Kedves barátom könyvbe szerkesztett munkái az Albertfalvi Helytörténeti Gyűjtemény és Iskolamúzeum számára hiánypótló művek, s méltó módon egészítik ki az Albertfalváról eddig megjelent néhány alkotást. Befejezésül engedjék meg, s ne vegyék szerénytelenségnek, hogy idézzek a szerzőnek Mahunka Imréről szóló opuszából: „Mahunka Imréről két helyről lehet biztos információkhoz jutni, az egyik az internet, a másik Beleznai Andor..”

Nos, ha ezekben a számomra hízelgő szavakban sok túlzás is van, én valóban nyugodtan állíthatom, plagizálva a szerzőt: ha valaki többet akar tudni a régi Albertfalváról, olvassa el az itt következő néhány oldalt. Garantálom, nem fog csalódní.

Beleznai Andor
ny. iskolaigazgató,
az Albertfalvi Múzeum igazgatója

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Negyedik könyvemnek, az *Albertfalvi történeteknek* megjelenését igen régóta terveztem. Felsorolni sem tudnám mindazoknak az önzetlen segítőimnek a nevét, akik ötleteikkel, dédapáiktól hallott történeteikkel hozzásegítettek könyvem fejezeteinek megírásához. Számos őshonos albertfalvi rokonomnak, barátomnak, ismerősömnek volt legalább egy kedves története, amely megérte volna a megörökítést. Néha ezek már csak apáról fiúra szálló, áttételesen hallott, kissé megkopott, sőt majdnem elfeledett, érdekes mesék voltak. Viszont bebizonyosodott, hogy a népmesei elemek valamilyen megtörtént eseményekből csíráznak ki: amikor ezeknek a múlt ködébe vesző történeteknek a krónikás megpróbált utánajárni, akkor derült ki, hogy a hagyományok mögött bizony valós események rejtkeznek. Történeteim írásában legtöbbit édesanyám segített, aki már gyerekkoromtól kezdve ügyelt arra, hogy szülőhelyemről minél többet megtudjak, igazi lokálpatriótává váljak. Tudta, hogy az igazi patriótaság, a szülőföldhöz való hűség csak részben genetika, annál többet jelent a példa és a nevelés. Sose felejttem intő szavait, amelyek ma is itt csengenek fülemben:

– Ne feledd, legfontosabb a hited, a családod, a szülőfölded, a hazád, ezekhez légy mindig hűséges!

Nagyon sajnálom, hogy édesanyám, aki minden alkalommal kíváncsian várta, majd pedig lelkesen olvasta az *Egyházközségi Levélben* megjelent történeteimet, ennek a válogatásnak a megjelenését már nem élhette meg. Ezért is ajánlom könyvemem emlékének.

Édesanyám falunk 194 éves történetének második felét személyesen átélte, megtapasztalta. A múlt század közepéig mindenki ismert a faluból, és őt is mindenki ismerte. Nevelőapja és nagyszülei Albertfalva ősatyái, a község akkori történetének formálói, meghatározó személyiségei voltak. A régi albertfalvi dinasztiaala-

pítókat képtelenség lenne mind felsorolni, ellenben azokról a családokról szeretnék előljáróban itt tisztelettel megemlékezni, akiknek ma még élő hozzátartozói segítettek írásaim elkészítésében, így a Forgó, a Gróber, a Hetényi, a Katona, a Pálos, a Schipeck családokról, valamint az itt született, nevelkedett katolikus lelkészekről.

Nagy hálával tartozom lányaimnak, Bernadettnek és Anitának, akik hiányos szövegszerkesztési, valamint számítástechnikai ismereteimet próbálták pallérozni több-kevesebb sikerrel.

Köszönettel tartozom a Tinta Kiadónak, különösen Kiss Gábor úrnak, valamint feleségének, Temesi Violának, hogy két évtizeden keresztül segítettek az Egyházközségi Levél rendszeres megjelenését, írásaim és könyveim kiadásának támogatását. Köszönöm Tripolszky László újságírónak a lektoráláshoz nyújtott avatott segítségét.

Itt szeretném megköszönni könyvem grafikusának múlhatatlan érdemeit. A szintén régi albertfalvi gyökerekkel rendelkező Hetényi Katalin, aki előző könyveimet is oly sikerrel illusztrálta, szívesen vállalta ezt az új kihívást is.

Köszönöm Dr. Hoffmann Tamás polgármester úr és a Budapest Főváros XI. kerület Újbuda Önkormányzatának anyagi támogatását, mely nélkül a könyv nem jelenhetett volna meg.

Végül, de nem utolsósorban feleségemnek tartozom nagy hálával. Albertfalváról szóló írásaim gyakran a húsvéti és karácsonyi ünnepekre jelentek meg, így az ünnepi előkészületek tennivalóiból „sajnálatosan” rendre kimaradtam. Ő volt első olvasóm, aki ötleteivel, építő bírálataival segítette készülő írásaimat, miközben végtelen türelemmel viselte az ihletet éppen nélkülöző, átlagosnál sűrűbben bosszankodó, morcos, már-már barátságtalan, „elefántcsonttoronyba” zárkózó szerzőt.

Budapest, 2013. május

Sümegh László